

JMÉNEM MOJÍ SESTRY

*Ve válce
a v lásce
je vše
dovoleno*

Barbora Linke

motto

Nemám to srdce, abych se k němu obrátila zády. Ne, když se nachází v tomhle zuboženém stavu. Ale mám strach. „Co když,“ začnu přiškrčeně, neboť mi bolestný tlak v hrudi znesnadňuje dýchání, „seš kolaborant, který sám pracuje pro tajnou policii! Určitě bys nebyl první ani poslední zrádce Československa!“

V pohledu se mu usadí nebezpečný třpyt. Rychlostí blesku mě přitiskne k nejbližší zdi. Na břicho ucítím přezku jeho opasku. Čerstvá krev z rány na boku mu prosakuje rolákem a zvolna se vpíjí do mé světlé halenky. Skrze obě tenké látky cítím tlukot našich splašených srdcí.

„Jsem patriot. To je jeden z důvodů, proč jsem se přidal k parašutistům. A právě mám za sebou dost krkolomný seskok.“ To chladné pohrdání z jeho hlasu je víc než patrné. „Do háje!“ udeří zatnutou pěstí do stěny nad mou hlavou. Kousíček popraskané omítky se odlomí a spadne na trávu. „Mám na starosti zpravodajskou činnost mezi protektorátem a Londýnem. Stačí?“

Vzdychnu. „Jak se jmenuješ?“

„Alois Zelenka.“

„Můžeš chodit?“

Odtáhne se. „Došel jsem až sem, nebo ne?“ usměje se nakřivo. Mezi předními zuby má sympatickou mezeru. Inu, není to fešák v pravém slova smyslu, ale je pohledný. Má zajímavé zelenohnědé oči orámované hustými řasami a tmavé vlasy po stranách sestříhané nakrátko.

„Ve špitále tě ukryt nemůžu. Německý personál převažuje nad českým. Bude lepší, když tě vezmu domů.“

„To bys pro mě udělala?“ žasne.

Než napočítám do deseti, zátah nabere na obrátkách. Všechny lékaře oddělí od ošetřovatelek a mě s Matouškovou coby jediné dvě Češky odvedou do sesterny k výslechu a osobní prohlídce.

Gestapák, který nás dostane na starosti, není nikdo jiný než Šindler, celým jménem Odon Vladimír Šindler. Poznávací znamení: albín napoleonského vzrůstu.

Zvolna po něm bloumám očima. Hledám v jeho obličeji jiskřičku soucitu, ale nenajdu ji. Jde z něho strach. Když se naše pohledy setkají, oba znehybníme. Věřím, že každý z jiného důvodu.

„Á, helemese!“ Jeho výraz přejde z ledově chladné odtažitosti k potměšilé radosti. „My se známe.“

I takhle se to dá říct. Na poslední chvíli zadržím hysterický smích, který mi stoupá hrdlem. Stejně mám pocit, že zešílím. „Je mi líto, pane, ale nepamatuju se,“ tvrdím s nemalou špetkou provokace, bradu bojovně vystrčenou.

Šindler je u vytržení. Chvíli se té nepokryté lži směje a pak přimhouří oči do zlostných škvírek. „Ale ano, známe...“ Luskne prsty, jak se snaží rozpomenout. „Nachomýtla jste se k zatčení toho židovského křupana, který přede mnou prchal. Bránila jste ho,“ poznamená významně. „Minulý rok v...“ znenadání umlkne a v předtuše něčeho velkého zalétne pohledem ke stropu.

PRÁSK – rána jako z děla.

Intuici má teda dobrou.

Odněkud seshora se ozvalo třesknutí výstřelu, které mě donutí k úvaze, zda byl někdo zraněn, nebo dokonce usmrčen. Někdo, kdo je mi třeba blízký, koho znám?

I přes minimální až nulové znalosti němčiny otázce rozumím. „V nemocnici.“

„*Wie bitte?*“ pokusí se přetočit na bok, ale pronikavá bolest v pravačce ho donutí zůstat ležet.

„Jste v nemocnici na Královských Vinohradech,“ procedím přes zařaté zuby. Kapku nešetrně odloupnu krví ztvrdlou gázu, která se slepila s kůží na jeho čele. Do nosu mě udeří kovový pach krve a štiplavá vůně dezinfekčního jódu.

„*Gott, das tut weh!*“ zasténá hlasitě a prsty nezraněné ruky si přejede přes černé stehy. Mám silné nutkání ho okřiknout, ať to proboha nedělá, místo toho mu ruku odstrčím a v rychlosti dokončím ošetření. Trochu překvapeně se na mě podívá. Určitě není zvyklý na odpor a odmlouvání. Vnitřně se usměju, bod pro mě, jenže pak...

... pak mě polije horko a zároveň mi přeběhne mráz po zádech.

Jeho ledově modrý pohled, před chvilkou ještě tak nevyzpytatelný a chladný jako vody Severního moře, zjihne něhou, kterou si neumím vysvětlit. „Sonička,“ hlesne.

Haló? Buď jsem mu špatně rozuměla, nebo mám po dvanácti hodinách služby sluchové halucinace. Dávám přednost první možnosti, ta druhá by značila přepracování. „Pane?“ špitnu obezřetně.

Civí na mě, jako bych byla fata morgána, která se mu zjevila po celodenním žíznění. „Sonička, *sind Sie das?* Konečně.“

Napůl čeština, napůl němčina a ve mně hrkne. Zvláštní, ale nepamatuju si, že bychom se kdy setkali. Účinek sedativ zřejmě vyprchává a on je jenom zmatený...

„Narukuju!“ zahrozí Jirka a jeho pevný postoj s rukama v pěst tomu rozhodně nasvědčuje.

„Ať tě to ani nenapadne. Hlupáku!“ zlobí se babička. „Takový nesmysl!“ Samou nervozitou položí podšálek se šálkem na stoleček před sebou. Určitě má obavy, aby jí nevypadl z roztřesených rukou. Na svém míšeňském porcelánu a křišťálu si ukrutně zakládá. Proto jsem žádný podšálek nedostala – dva exempláře jsem už rozbila.

Děda Gregora se v křesle zavrtí. To dělá vždycky, když má něco důležitého na srdci. „Vážení,“ hlesne a vzápětí se ošklivě rozkašle, takže to chvíli trvá, než se zase rozpovídá. „Je na světě málo zla, abychom si ho dělali i v rodině? Mám za to, že je Jiřík dospělý muž. Nechejme ho jednat podle svého.“

„Ještě ho ponoukej, dědo!“ okřikne ho babička. „Nejradši bych tě poslala klečet do kouta, aby ses srovnal,“ brebtlne a není vůbec jasné, komu byla zmiňovaná pohružka určena. „K čemu bude, Jurášku, že se dáš k cizineckým legiím, když nás Němci už zabrali? Pche, protektorát Čechy a Morava! Hnus je to! Roztahují se tu, jako by jim Praha dávno patřila! Jako by jim všechno a všichni patřili.“

„Babi!“ Ester, moje o patnáct minut mladší sestřička, která se po Juliině kvapném odchodu pilně činila v kuchyni, teď vstoupí do pokoje s děsem ve tváři. Předešlý rozhovor jí ušel, slyšela pouze jeho konec. Odloží těžký tác na jídelní stůl uprostřed místnosti a okamžitě se ujme role hostitelky. „Němci zase odtáhnou,“ konejší babičku s takovou jistotou v hlase, že se musím ptát, koho tím výrokem chce přesvědčit.